

Daniels bok - nummer etthundrasjuttiosex

Gudomlig uppenbarelse och det slutliga uppvaknandet: insikter från Daniels syn

Jeff Pippenger

2024-04-06

I Daniels tionde kapitel utför Gabriel verket att framlägga den fullständiga uttydningen av Daniels bok för Guds sista tidens folk. Daniel representerar Guds sista tidens folk, vilka i Uppenbarelsesboken är de etthundrafyrtiofyra tusen. Således vaknar de etthundrafyrtiofyra tusen upp till insikten att de har blivit förskingrade, såsom framställt genom Daniel i kapitel nio. De vaknar också upp till förståelsen att det stora prov genom vilket deras eviga öde avgörs är vilddjurets bilds prövning, vilken äger rum innan de beseglas och innan nådatiden avslutas vid söndagslagen i Förenta staterna. De sörjer över den besvikelse som mötte dem den 18 juli 2020, och i det tillståndet får de en åsyn av Kristus i det allra heligaste, såsom framställt genom Jesaja i kapitel sex.

Denna syn, sådan den framställs hos både Daniel och Jesaja, låter dem se sitt fördärvade tillstånd inför härlighetens Herre, och båda ödmjukas till stoftet. Jesaja hör därefter frågan om vem Gud skulle sända till sitt folk, och Jesaja anmäler sig villigt, men först renas han.

Då sade jag: Ve mig! Ty jag förgås; ty jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot. Då flög en av seraferna till mig, och i sin hand hade han ett glödande kol, som han hade tagit med tång från altaret. Och han rörde vid min mun med det och sade: Se, detta har rört vid dina läppar; så är din missgärning borttagen, och din synd försonad. Och jag hörde Herrens röst säga: Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss? Då sade jag: Här är jag; sänd mig. Jesaja 6:5–8.

Jesaja renades med ett glödande kol från altaret, och Daniel renades genom att skåda den spegelliknande, kausativa synen, som får den som betraktar att förvandlas till den avbild han skådar. Jesaja får befallning att bära budskapet till ett folk som hör utan att höra och ser utan att se.

Och han sade: Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå; ni skall se och se, men inte förnimma. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron tröga och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade. Jesaja 6:9, 10.

Jesaja önskar få veta hur länge han måste ha att göra med det folk som inte förstår och inte uppfattar; därför ställer han frågan: "Hur länge?"

Då sade jag: Herre, hur länge? Och han svarade: Till dess att städerna bli ödelagda och utan invånare, och husen utan människor, och landet blir fullständigt öde, och Herren har fört människorna långt bort, och förödelsern är stor mitt i landet. Jesaja 6:11, 12.

Det land som är föremål för Bibelns profetia i den yttersta tiden är Förenta staterna, som blir ”fullständigt ödelagt”, när nationell undergång åstadkoms genom den nationella avfälligheten i söndagslagen. Vers fyrtioett i Daniel elva har förebildats genom vers sexton i samma kapitel. I vers fyrtioett identifieras den ”stora övergivenheten mitt i landet” som att ”många” störtas. Jesajas budskap, som Jesus hänvisade till när Han tilltalade de ordklyftiga judarna under sin historia bland människorna, visar att när ett tidigare förbundsfolk blir förbigånget, har de öron och ögon som inte förstår eller uppfattar. Jesajas budskap representerar den sista kallelsen till laodiceisk adventism, vilken slutar vid söndagslagen, där laodiceisk adventism spys ut ur Herrens mun.

Han skall också rycka in i det härliga landet, och många länder skall bli omkullkastade; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de främsta av Ammons barn. Daniel 11:41.

Jesaja och Daniel anförtros uppgiften att framföra den sista kallelsen till Laodicea, och vid Daniels tredje beröring i kapitel tio blir han styrkt för uppgiften.

Därefter kom åter en som till utseendet var lik en människa och rörde vid mig, och han styrkte mig och sade: Du högt älskade man, frukta inte. Frid vare med dig; var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag styrkt och sade: Min herre må tala, ty du har styrkt mig. Daniel 10:18, 19.

Daniel blev styrkt att framföra det budskap som han kom att förstå när Mikael steg ner i kapitel tio. Jesaja fick veta att han skulle behöva framföra budskapet ända fram till söndagslagen. Vid söndagslagen skulle en kvarleva upprättas.

Då sade jag: Herre, hur länge? Och han svarade: Till dess att städerna ligger öde utan invånare och husen utan människor och landet är fullständigt förött, och Herren har fört människorna långt bort, och förödelsen är stor mitt i landet. Men ännu skall en tiondel finnas kvar i det, och den skall vända tillbaka och bliva uppäten; såsom en terebint och såsom en ek, vilkas rotstock är kvar i dem, när de faller sina löv, så skall den heliga säden vara dess rotstock. Jesaja 6:11–13.

När det skulle bli ”ett stort övergivande mitt i landet” (vid söndagslagen), skulle en ”tiondel” uppenbaras, vars ”substans” är ”den heliga säden”. Roten till det hebreiska ord som översatts med ”tiondel” är ”tionde”. Herren kommer att ha ett ”tionde” som har ”återvänt” vid söndagslagen.

Och all tionde av landet, vare sig av landets säd eller av trädens frukt, tillhör Herren; det är heligt åt Herren. Och om en man alls vill lösa något av sitt tionde, skall han lägga därtill en femtedel. Och vad beträffar tiondet av nötboskapen eller småboskapen, av allt som går under herdestaven, skall var tionde djur vara heligt åt Herren. Tredje Moseboken 27:30–32.

Den ”tionde” som ”vänder åter” är helig åt Herren, och den är Herrens del.

Ty HERRENS del är hans folk; Jakob är lotten av hans arvedel. 5 Moseboken 32:9.

De som har återvänt före söndagslagen är de som förebildas av Jeremia, vilka har lidit den första besvikelsen, och åt vilka Herren hade lovat att om de ville återvända, skulle de vara Herrens mun,

eller Hans talesmän.

Dina ord blev funna, och jag åt dem; och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt namn, Herre, härskarornas Gud. Jag satt inte i de hånfullas församling och glädde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med förbittring. Varför är min smärta beständig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att läkas? Skulle du då för mig vara som en lögnaktig bäck, som vatten som sviker? Därför säger Herren så: Om du omvänder dig, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det usla, skall du vara som min mun. De må vända tillbaka till dig, men du skall inte vända tillbaka till dem. Och jag skall göra dig för detta folk till en befäst mur av koppar; och de skall strida mot dig, men de skall inte övervinna dig; ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger Herren. Och jag skall befria dig ur de ogudaktigas hand, och jag skall återlösa dig ur de våldsammans hand. Jeremia 15:16–21.

Den kvarleva eller tiondel som återvänder i Jesajas vittnesbörd skulle ätas, ty dem gavs Guds budskap, och hans ord skulle ätas. De var dem som skulle vara Guds mun, och genom att göra så skulle de frambära Guds ord, vilket skulle ätas av dem som sökte frälsning. Jeremia satt inte i ”de hånfullas församling”, ty liksom Daniel, när han såg synen, flydde ”de hånfullas församling”. Jeremia hade tänkt att Gud hade ljugit för honom, ty Guds hand hade tillåtit den första besvikelsen den 19 april 1844 i milleritisk historia, och den 18 juli 2020 i de sista dagarna. Löftet till Jeremia var att om han ville ”vända åter”, och i Jesajas avsnitt ”återvänder” ”tiondelen”.

Om Jeremia ”vänder tillbaka”, är han en del av Jesajas ”tionde”, som är heligt och är Herrens andel, vilkas ”substans” är i dem. Det hebreiska ordet ”substans” betyder en pelare, och att bli gjord till en ”pelare” är det löfte som gavs till filadelfierna.

Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer gå ut därifrån; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud; och jag skall skriva på honom mitt nya namn. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelsesboken 3:12, 13.

”Pelaren”, det vill säga deras ”substans”, representerar föreningen av gudomlighet och mänsklighet, ty Kristus är den ”pelare” som bär upp templet.

”Medan jag befann mig i detta tillstånd av modfälldhet hade jag en dröm som gjorde ett djupt intryck på mitt sinne. Jag drömde att jag såg ett tempel, till vilket många människor skyndade. Endast de som tog sin tillflykt i det templet skulle bli frälsta när nådatiden skulle avslutas. Alla som förblev utanför skulle vara för evigt förlorade. Skarorna utanför, som gick sina olika vägar, hånade och förlöjlade dem som gick in i templet och sade till dem att denna frälsningsplan var ett listigt bedrägeri, att det i själva verket inte alls fanns någon fara att undfly. De grep till och med tag i några för att hindra dem från att skynda innanför murarna.

”Av fruktan för att bli utskrattad ansåg jag det bäst att vänta tills folkskaran hade skingrats, eller tills jag kunde komma in utan att de lade märke till mig. Men antalet ökade i stället för att minska, och av rädsla för att komma för sent lämnade jag hastigt mitt hem och trängde mig

fram genom folkmassan. I min iver att nå templet märkte jag inte, och brydde mig inte heller om, trängseln som omgav mig. När jag trädde in i byggnaden såg jag att det väldiga templet bars upp av en enda väldig pelare, och vid denna var ett lamm bundet, sönderslitet och blödande. Vi som var där tycktes veta att detta lamm hade slitits och sargats för vår skull. Alla som trädde in i templet måste träda fram inför det och bekänna sina synder.

”Strax framför lammet fanns upphöjda säten, på vilka en skara satt och såg mycket lycklig ut. Himlens ljus tycktes lysa över deras ansikten, och de prisade Gud och sjöng glada tacksägelsesånger som lät som änglarnas musik. Dessa var de som hade kommit fram inför lammet, bekänt sina synder, tagit emot förlåtelse och nu väntade i glad förväntan på någon glädjefylld händelse.

”Även efter det att jag hade trätt in i byggnaden kom en fruktan över mig och en känsla av skam över att jag måste ödmjuka mig inför dessa människor. Men jag tycktes vara tvungen att gå vidare och var långsamt på väg runt pelaren för att stå ansikte mot ansikte med lammet, när en trumpet ljud, templet skakade, segerrop steg upp från de församlade heliga, ett fruktansvärt ljussken upplyste byggnaden, och sedan blev allt till intensivt mörker. De lyckliga människorna hade alla försvunnit tillsammans med ljusskenet, och jag lämnades ensam kvar i nattens tysta fasa. Jag vaknade i själskval och kunde knappast övertyga mig själv om att jag hade drömt. Det föreföll mig som om mitt öde var beseglat, att Herrens Ande hade lämnat mig för att aldrig återvända.” Testimonies, band 1, s. 27.

Den ”substans” som finns inom den tionde som återvänder är den ”pelare” som bär upp templet. Daniel såg den orsakande synen av Lammet som var upphängt på pelaren, och Lammet var ”pelaren”. När Daniel såg denna stora syn blev han förvandlad till pelarens avbild, och Jesajas tionde har likaledes ”substansen” (pelaren) inom sig, och denna substans skall ”ätas” av alla som vill träda in i templet. De som träder in i templet och äter substansen är Guds andra hjord, som gensvarar på banerets budskap, vilket höjs upp vid söndagslagen, när en stor övergivenhet råder i landet. Den ”heliga säden”, som är Jesajas substans, är Lammet som blev slaktat från världens grundläggning.

Den tiondel som återvänder skall räddas ur de ogudaktigas hand, när vid söndagslagen åtskillnaden mellan Filadelfia och Laodicea fastställs för evigheten, och många då blir omkullkastade. De som blir omkullkastade identifieras som de ogudaktiga som inte förstår. De skall också räddas ur den förskräckliges hand, ty de kommer inte att ta emot vilddjurets märke.

Så säger Herren Gud: Också Egyptens myckenhet skall jag göra till intet genom Nebukadressar, konungen i Babels, hand. Han och hans folk med honom, de grymmaste bland folken, skall föras fram för att fördärva landet; och de skall dra sina svärd mot Egypten och fylla landet med slagna. Och jag skall göra floderna torra och sälja landet i de ondas hand; och jag skall ödelägga landet och allt som är däri genom främlingars hand. Jag, Herren, har talat det. Jesaja 30:10–12.

”Folkens förskräckelse” är konungen i norrs ställföreträdande här. Fänikan som upplyftes vid söndagslagen blir räddad ur de dåraktiga, eller ogudaktiga, jungfrurnas hand och blir också räddad ur folkens förskräckelses hand. Den fråga som vi här behandlar är att Jesaja, och Daniel, och

Jeremia, och Hesekiel, och Johannes alla används för att representera de etthundrafyrtiofyrtatusens uppståndelse och bemyndigande, vilka återvänder från besvikelsen den 18 juli 2020. I Daniels sista syn, den syn som gavs vid floden Hiddekel, får Daniel förstå både de inre och yttre synerna i Guds profetiska ord, och han blir styrkt att framställa detta budskap.

Budskapet om det inre och det yttre sammanförs med den profetiska definitionen av huvudet, eller ”fästningen”, i vers tio, vilken identifierar Ukrainakriget som för närvarande förs av Putin. Den nyckeln för att identifiera huvudet har en inre och en yttre tillämpning, och början av det kriget markerar den period då båda huvudena blir ett föremål för profetia. Fästningen eller huvudet såsom Ryssland identifierar det andra ombudskriget, vilket leder till det tredje ombudskriget, som markerar början på tredje världskriget, såsom förebildat av slaget vid Panium i vers femton.

Vers sexton är söndagslagen, och därför fullbordas från år 2014, då det ukrainska kriget började, såsom framställt i verserna elva och tolv, fram till söndagslagen det sista verk som är förbundet med beseglingen av Guds folk. Gabriels uttydning i Daniel kapitel elva representerar det budskap som helgar, eller beseglar, Guds folk. Att missa detta faktum är att missa allting. Den profetia som avförseglas, vilken i Uppenbarelsboken kallas Jesu Kristi uppenbarelse, och som Uppenbarelsboken identifierar som avförseglad strax före prövotidens slut, är ett bestämt avsnitt ur Daniels bok.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som gör orätt, må fortsätta att göra orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig. Uppenbarelsboken 22:10, 11.

I de sista dagarna finns det en bestämd tid då den sista profetian blir avseglad, ty versen säger att ”tiden är nära”. Just detta uttryck, som återfinns i Uppenbarelsbokens sista kapitel, finns också i det första kapitlet.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände och gav till känna den genom sin ängel åt sin tjänare Johannes, som vittnade om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd och om allt det han såg. Salig är den som läser, och de som hör orden i denna profetia och bevarar det som är skrivet i den; ty tiden är nära. Uppenbarelsboken 1:1–3.

Tvåhundra-tjugo, och därmed tjugotvå, är symboler för föreningen av gudomlighet med mänsklighet, och den tredje ängelns avslutande verk, vilket är förseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, fullbordas inom den profetiska kontexten av liknelsen om de tio jungfrurna. De visa jungfrurna i de sista dagarna led sin första besvikelse den 18 juli 2020, och de låg kringspridda som döda ben på gatan i Uppenbarelsbokens elfte kapitel, fram till juli 2023, tjugotvå år efter att förseglingsprocessen började år 2001. ”Tiden var då inne”, och Herren upprättade då en ”röst i öknen” som hade mottagit budskapet från Gabriel, som hade mottagit det från Kristus, som hade mottagit det från Fadern.

Rösten började därefter sända budskapet till församlingarna, och det har sänts på elektronisk väg där det kan läsas och/eller höras, för närvarande på över sextio språk. Den del av profetian som

avseglades, det vill säga detta budskap, finns i Daniels bok.

”Boken som var förseglad är inte Uppenbarelsboken, utan den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna. Ängeln befälde: ’Men du, Daniel, håll orden hemliga och försegla boken intill ändens tid.’ Daniel 12:4.” Apostlagärningarna, 585.

Den ”del av Daniels profetia som avser de sista dagarna” är vers fyrtio. Det är inte enbart vers fyrtio; det är den del av vers fyrtio som framställs efter ändens tid år 1989 och före söndagslagen i vers fyrtioett. Den historia i vers fyrtio som inte omnämns i själva versen är den del av profetian som avser de sista dagarna och som var förseglad, och som sedan juli 2023 har hållit på att avförseglas för dem som väljer att se och höra.

Vers fyrtio redovisar ingenting av den historia som följer på Sovjetunionens sammanbrott år 1989, ända fram till söndagslagen i vers fyrtioett, men den tillhandahåller den profetiska plattform på vilken andra profetiska linjer skall placeras. De som inte är villiga att se och höra att metodiken rad på rad är den sena regnets metodik har inte förmågan att se den dolda historien i vers fyrtio, och det är den historia som är Jesu Kristi uppenbarelse, vilken Gabriel kom för att uttolka för Johannes och Daniel.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

I Berea började Paulus åter sitt arbete med att gå in i judarnas synagoga för att predika Kristi evangelium. Om dem säger han: ”Dessa var ädlare än de i Thessalonika, i det att de tog emot ordet med all villighet och dagligen rannsade Skrifterna för att se om detta förhöll sig så. Därför kom många av dem till tro, likaså inte få ansedda grekiska kvinnor och män.”

”När sanningen framställs, kommer de som uppriktigt önskar handla rätt att väckas till ett flitigt rannsakande av Skrifterna. Detta kommer att frambringa resultat liknande dem som följde apostlarnas arbete i Berea. Men de som förkunnar sanningen i dessa dagar möter många som är motsatsen till bereerna. De kan inte vederlägga den lära som läggs fram för dem, men ändå visar de den yttersta ovilja att undersöka de bevis som anförs till dess förmån och utgår från att även om det är sanningen, så är det av ringa betydelse huruvida de antar den som sådan eller inte. De menar att deras gamla tro och sedvänjor är tillräckligt goda för dem. Men Herren, som sände ut sina sändebud med ett budskap till världen, kommer att hålla människorna ansvariga för det sätt på vilket de bemöter sina tjänares ord. Gud kommer att döma alla efter det ljus som har framställts för dem, vare sig det är klart för dem eller inte. Det är deras plikt att undersöka, såsom bereerna gjorde. Herren säger genom profeten Hosea: ’Mitt folk förgörs av brist på kunskap; eftersom du har förkastat kunskapen, skall också jag förkasta dig.’”

”Beroéernas sinnen var inte förträngda av fördomar, och de var villiga att undersöka och ta emot de sanningar som predikades av apostlarna. Om människorna i vår tid ville följa de ädla beroéernas exempel, genom att dagligen rannsaka Skrifterna och jämföra de budskap som förs till dem med det som där finns nedtecknat, skulle det finnas tusentals som var lojala mot Guds lag där det i dag finns en. Men många som bekänner sig älska Gud har ingen önskan att byta villfarelse mot sanning, och de håller fast vid de tilltalande fablerna i de sista dagarna. Villfarelse förblindar sinnet och leder bort från Gud; men sanningen ger ljus åt sinnet och liv åt

själen.” Sketches from the Life of Paul, 87, 88.